

Predmet C-3/21

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

4. siječnja 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

High Court (Irska)

Datum odluke o upućivanju zahtjeva:

30. studenoga 2020.

Tužiteljica:

FS

Tuženici:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURT (VISOKI SUD, IRSKA)

SUDSKI NADZOR

[*omissis*]

IZMEĐU

FS

TUŽITELJICA

I

CHIEF APPEALS OFFICER (GLAVNI SLUŽBENIK KOJI ODLUČUJE O PRITUŽBAMA), SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE (URED ZA

**ODLUČIVANJE O PRITUŽBAMA U PITANJIMA SOCIJALNE SKRBI),
MINISTER FOR EMPLOYMENT AFFAIRS (MINISTAR RADA) I
MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION (MINISTAR SOCIJALNE
ZAŠTITE)**

TUŽENICI

Presuda suca Richarda Humphreysa donesena u petak, 6. studenoga 2020.

1. Glavno pitanje u ovom predmetu jest je li tužiteljica imala pravo na retroaktivno plaćanje razlike između irskog i rumunjskog davanja za djecu u razdoblju između njezina dolaska u Irsku u studenome/prosincu 2016. i podnošenja zahtjeva za irsko davanje za djecu 16. siječnja 2018.

Činjenice

2. Tužiteljica (rođena FZ) je rođena u srpnju 1989. u Năsăudu u pokrajini Transilvaniji u Rumunjskoj. Od rođenja je rumunjska državljanica, a od pristupanja Rumunjske Uniji 2007. je i građanka Unije.

3. Dana 12. kolovoza 2012. udala se za C-D.S.-a. Dijete iz tog braka, P-L.S., rođeno je u prosincu 2015. Tužiteljica je tog mjeseca podnijela zahtjev za rumunjski ekvivalent davanju za djecu, koji je odobren u prosincu 2015. ili siječnju 2016.

4. Tužiteljčin suprug preselio se u Irsku u listopadu 2016. kako bi se zaposlio kao zdravstveni radnik. Nije podnio zahtjev za davanje za djecu. Tužiteljica i dijete potom su se preselili u Irsku u studenom ili prosincu 2016. te je ona nastavila primati rumunjsko davanje za djecu, a nije podnijela zahtjev za irsko davanje.

5. Dana 10. siječnja 2018. ispunila je obrazac zahtjeva za davanje za djecu, koji je ministar zaprimio 16. siječnja 2018. (potonji datum se smatrao datumom podnošenja zahtjeva). Dio 7. obrasca odnosi se na zakašnjele zahtjeve, to jest zahtjeve podnesene više od dvanaest mjeseci nakon mjeseca u kojem su podnositelj(ica) zahtjeva i/ili njegov/njezin bračni drug došli živjeti u Irsku. U njemu se mogu navesti razlozi zakašnjelog podnošenja zahtjeva ako se zahtijeva retroaktivno plaćanje. Tužiteljica je taj dio obrasca ostavila praznim, što znači da ona, barem izvorno, nije izričito zahtijevala retroaktivno plaćanje. Zahtjev je odobren u veljači 2018. te je tužiteljica nekad tad prestala primati rumunjsko davanje za djecu.

6. Tužiteljica je 13. kolovoza 2018. na temelju članka 301. Social Welfare Consolidation Acta 2005 (pročišćeni tekst Zakona o socijalnoj skrbi iz 2005.) zatražila preispitivanje odluke, navodeći da se trebalo razmotriti ima li pravo na retroaktivno plaćanje. Taj je zahtjev odbijen 22. kolovoza 2018. Tužiteljica je potom, 29. kolovoza 2018., podnijela pritužbu, ali pritužba je odbijena 12. veljače 2019. [orig. str. 2.]

7. Tužba u predmetnom postupku podnesena je 10. svibnja 2019., a njome se prije svega zahtijeva preispitivanje (*certiorari*) odluke od 12. veljače 2019. te donošenje deklaratorne odluke i rješenja o upućivanju predmeta Sudu EU-a. [omissis] [postupovna pitanja]

Relevantno pravo Unije

8. Relevantno zakonodavstvo Unije čini Uredba (EZ) br. 883/2004, kako je izmijenjena, te kako je provedena Uredbom (EZ) br. 987/2009. Prethodile su joj Uredba Vijeća br. 4 (SL br. 30, 16. 12. 1958., str. 597.) i Uredba (EEZ) br. 1408/71, kako je provedena Uredbom (EEZ) br. 574/72.

9. Ključne odredbe Uredbe (EZ) br. 883/2004 su sljedeće:

- (i). U skladu s uvodnom izjavom 12. preambule, „[s] obzirom na proporcionalnost, potrebno je voditi računa te osigurati da načelo preuzimanja činjenica ili događaja ne dovede do objektivno neopravdanih rezultata ili do preklapanja davanja iste vrste za isto razdoblje”.
- (ii). Članak 76. stavak 4. obvezuje podnositelje zahtjeva da obavijeste ustanove nadležne države članice i države članice boravišta što je prije moguće o svim promjenama njihove osobne ili obiteljske situacije koje utječu na njihova prava na davanja na temelju te uredbe.
- (iii). Članak 76. stavak 5. potom propisuje da nepoštovanje obveze o obavješćivanju može dovesti do primjene proporcionalnih mjera u skladu s nacionalnim pravom, ali da su te mjere jednake onima koje se primjenjuju u sličnim situacijama na temelju domaćeg prava te da ne onemogućavaju ili pretjerano otežavaju u praksi podnositeljima zahtjeva ostvarivanje prava koja su im omogućena prema toj uredbi.
- (iv). U skladu s člankom 81., „[s]vi zahtjevi, izjave ili žalbe koje su trebale biti podnesene, primjenom zakonodavstva jedne države članice, unutar određenog razdoblja nekom tijelu, ustanovi ili sudu te države članice prihvaćaju se ako se podnesu unutar istog razdoblja odgovarajućem tijelu, ustanovi ili sudu druge države članice. U tom slučaju tijelo, ustanova ili sud koji zaprimi zahtjev, prijavu ili žalbu, iste prosljeđuje bez odgode nadležnom tijelu, ustanovi ili sudu prve države članice, izravno ili putem nadležnih tijela dotičnih država članica. Datum na koji su takvi zahtjevi, prijave ili žalbe podnesene tijelu, ustanovi ili sudu druge države članice smatra se datumom njihove predaje nadležnom tijelu, ustanovi ili sudu.”

10. Što se tiče Uredbe (EZ) br. 987/2009, njezina uvodna izjava 9. govori o složenosti područja socijalne sigurnosti te navodi da bi zbog toga sve ustanove država članica trebale ulagati **[orig. str. 3.]** posebne napore kako bi osiguranim

osobama pomogle u smislu da se izbjegne kažnjavanje onih koje zahtjev ili određene informacije nisu dostavile u skladu s Uredbom br. 883/2004.

11. Ključna sudska praksa je sljedeća:

- (i). Sud je u presudi od 23. listopada 1986., van Roosmalen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid (300/84, EU:C:1986:402), naveo da uredbu-prethodnicu (Uredbu br. 1408/71) treba široko tumačiti.
- (ii). Sud je u presudi od 24. listopada 1996., Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti)/Picard (C-335/95, EU:C:1996:415), utvrdio da nepravilno podnošenje zahtjeva nadležnim tijelima mjesta u kojem podnositelj zahtjeva ima boravište ne onemogućava primjenu pravila o dodjeli davanja sadržanog u Uredbi br. 574/72. To pokazuje da se različiti elementi uredbe mogu samostalno primjenjivati, zbog čega nepoštovanje određenih odredbi ne mora biti diskvalificirajuće.
- (iii). Sud je u presudi od 27. rujna 2012., Partena ASBL/Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA (C-137/11, EU:C:2012:593), utvrdio da odredbe uredbe treba tumačiti na način koji će doprinijeti najvećoj mogućoj slobodi radnika-migranata.
- (iv). U presudi od 4. lipnja 2015., Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens (C-543/13, EU:C:2015:359), nepružanje informacija nije se smatralo nužno pogubnim za kontinuitet prava na socijalno osiguranje.
- (v). Sud je u točki 36. presude od 11. travnja 2019., Tarola/Minister for Social Protection (C-483/17, EU:C:2019:309) te u drugim presudama naglasio da odredbe prava Unije koje ne upućuju na nacionalno pravo načelno trebaju u cijeloj Uniji imati autonomno i ujednačeno tumačenje.

Relevantne odredbe irskog prava

12. Relevantne nacionalne odredbe uključuju sljedeće:

- (i). Članak 241. stavak 1. pročišćenog teksta Zakona o socijalnoj skrbi iz 2005. zahtijeva da „[s]vaka osoba, kako bi ostvarila pravo na neko davanje, mora na propisan način podnijeti zahtjev za to davanje”.
- (ii). Članak 241. stavak 4. Zakona iz 2005. propisuje da osoba koja zahtjev za davanje za djecu ne podnese u propisanom roku nema pravo zahtijevati ikakva plaćanja za razdoblje prije podnošenja zahtjeva, „osim ako službenik koji odlučuje o zahtjevu ili pritužbi utvrdi da je kašnjenje u podnošenju zahtjeva bilo opravdano”.

- (iii). Članak 301. Zakona iz 2005. omogućuje preispitivanje odluka te je tužiteljica na temelju njega neuspješno pokušala pokrenuti postupak preispitivanja prije podnošenja formalne pritužbe. **[orig. str. 4.]**
- (iv). Rok za podnošenje zahtjeva za davanje za djecu iznosi dvanaest mjeseci od stjecanja uvjeta za njegovo podnošenje u skladu s člankom 220. Zakona iz 2005. - vidjeti članak 182. točku (k) Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 (pročišćeni tekst Uredbe iz 2007. o zahtjevima, plaćanjima i nadzoru) (S.I. br. 142 iz 2007.), koji je ubačen putem Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 (Izmjene br. 3 (rokovi) pročišćenog teksta Uredbe iz 2008. o zahtjevima, plaćanjima i nadzoru) (S.I. br. 243 iz 2008.).

Tužbeni razlozi

13. Neki tužbeni razlozi sadržani u tužbi ne opravdavaju sami po sebi pobijanje sporne odluke kao ni zahtijevanje bilo kojeg drugog oblika zaštite:

- (i) tužbeni razlozi (i)1. i 2. obični su činjenični navodi;
- (ii) tužbeni razlozi (i)3. i (ii)1. obični su pravni navodi; te
- (iii) tužbeni razlozi (iii)1. i 2. ne odnose se na meritorne zahtjeve, nego samo na sporedne, to jest na upućivanje Sudu EU-a zahtjeva za prethodnu odluku te posljedično donošenje rješenja o vraćanju predmeta na odlučivanje Chief Appeals Officeru (Glavni službenik koji odlučuje o pritužbama).

14. Shodno tomu, postoje samo tri meritorna tužbena razloga: tužbeni razlozi (i)4., (ii)2.1. i (ii)2.2.

Tužbeni razlog (i)4. – činjenica da se primanje rumunjskog davanja za djecu ne smatra zahtjevom za potrebe članka [81.] Uredbe br. 883/2004

15. Tim se tužbenim razlogom navodi da je „[n]esporno da je tužiteljica nedugo nakon rođenja njezina sina podnijela u Rumunjskoj zahtjev za davanje za djecu te da je taj zahtjev važio i u vrijeme podnošenja zahtjeva u Irskoj. Prvonavedeni tuženik počinio je pogrešku koja se tiče prava odbivši tada važeći zahtjev u Rumunjskoj smatrati zahtjevom u smislu članka 81. Uredbe br. 883/2004 za potrebe priznavanja irskog davanja za djecu. Prvonavedeni tuženik je to opravdao činjenicom da je zahtjev u Irskoj podnesen poslije. To je suviše usko i restriktivno tumačenje odredbe, koje je pogrešno i protivno pravu Unije. Važeći zahtjev u Rumunjskoj trebao se smatrati zahtjevom za potrebe priznavanja irskog davanja za djecu, od dana kada je Irska postala nadležna država članica (listopad 2016.).”

16. Taj problem, iako je pomalo tendenciozno opisan, ipak otvara pitanje povezano s pravom Unije, kojim se bavim [omissis] u nastavku. Tužiteljica povrh toga navodi da se građane Unije koji uđu u Irsku mora obavijestiti o njihovu pravu podnošenja zahtjeva za davanja općenito, uključujući konkretna davanja koja bi im se mogla priznati. Problem s tim tužiteljčinim navodom, zbog čega je on potpuno izvan okvira ovog predmeta, među ostalim je u tome što se ona nije pozvala na takve obveze.

Tužbeni razlog (ii)2.1. - je li članak 76. Uredbe br. 883/2004 primjenjiv?

17. Tim se tužbenim razlogom navodi da „[a]ko važeći zahtjev podnesen u jednoj državi članici treba prihvatiti u drugoj državi članici na temelju članka 81. Uredbe 883/2004, teško je uvidjeti na koji su način odredbe članka 76. te uredbe primjenjive u predmetnom postupku”.

18. Iako taj tužbeni razlog nije najidealnije sročeno u smislu da tužiteljica nema pravo na zaštitu samo zato što je nešto teško uvidjeti, bit tog razloga je da nepoštovanje odredbi članka 76. ne izuzima iz primjene članak 81. Uredbe [orig. str. 5.] br. 883/2004, ako je on primjenjiv. To otvara pitanje povezano s pravom Unije, kojim se bavim [omissis] u nastavku.

Tužbeni razlog (ii)2.1. - povreda načela djelotvornosti

19. Prema tom tužbenom razlogu, „[p]odredno te ne dovodeći u pitanje prethodno izneseno [...] [p]rvonavedeni tuženik je u skladu s prvim dijelom članka 76. stavka 5. utvrdio da je, s obzirom na to da tužiteljica nije ispunila svoju obvezu da priopći relevantne promjene u svojoj situaciji, trebalo primijeniti proporcionalne mjere u skladu s nacionalnim pravom ‚jednake onima koje se primjenjuju u sličnim situacijama na temelju domaćeg prava’. Prvonavedeni tuženik je naveo da se te mjere jednako primjenjuju na sve podnositelje zahtjeva te da nisu neproporcionalne. Međutim, prvonavedeni tuženik nije uzeo u obzir drugi dio članka 76. stavka 5. Uredbe br. 883/2004, koji predviđa da ‚[te mjere] ne onemogućavaju ili pretjerano otežavaju u praksi podnositeljima zahtjeva ostvarivanje prava koja su im omogućena prema ovoj Uredbi’. A upravo se to događa u predmetnom slučaju jer je tužiteljici onemogućeno prihvaćanje zahtjeva.”

20. Ako su stavci 4. i 5. članka 76. primjenjivi, mogu se pojaviti pitanja je li ishod neproporcionalan ili, podredno, protivan načelu djelotvornosti. Pravno obrazloženje izneseno u odjeljku (e) tužbenih razloga ne pruža nikakav temelj za osporavanje ishoda kao neproporcionalnog, nego samo upućuje na načelo djelotvornosti. Istina, zatraženo je donošenje deklaratorne odluke da je Chief Appeals Officer (Glavni službenik koji odlučuje o pritužbama) pogrešno utvrdio da ishod nije bio neproporcionalan, ali tuženici su prigovorili da zahtjev za donošenje takve odluke nije ničime potkrijepljen. Moram prihvatiti taj prigovor na temelju sasvim redovnih i uobičajenih postupovnih pravila - sâmo isticanje zahtjeva nije dovoljno jer se on mora potkrijepiti - te stoga moram utvrditi da

tužiteljčin navod o neproporcionalnosti nije valjan. Međutim, navod o povredi načela djelotvornosti propisno je obrazložen te otvara pitanje povezano s pravom Unije, kojim se bavim u nastavku.

Pitanja povezana s pravom Unije

21. Čini mi se da iz triju gore opisanih tužbenih razloga proizlaze tri meritorna pitanja povezana s pravom Unije te smatram da je u pogledu svakog od njih prikladno Sudu EU-a uputiti prethodno pitanje na temelju članka 267. UFEU-a.

Prvo pitanje

22. Prvo pitanje glasi: obuhvaća li pojam „zahtjev” iz članka 81. Uredbe br. 883/2004 svaku pojedinu isplatu tekućeg periodičnog davanja koju izvršava prva država članica (koju bi zapravo trebala isplaćivati druga država članica), čak i nakon izvornog zahtjeva i izvorne odluke prve države članice o odobravanju davanja[?]

23. Stajališta stranaka u pogledu tog pitanja su sljedeća:

- (i) Tužiteljica smatra, široko tumačeći uredbu, da pojam zahtjeva obuhvaća aktualne zahtjeve. **[orig. str. 6.]**
- (ii) Tuženici smatraju da „zahtjev” samo podrazumijeva izvorne zahtjeve te da članak 81. nema smisla ako se primijeni na aktualne „zahtjeve” zato što ne postoji konkretan datum podnošenja tog zahtjeva državi članici za potrebe tog članka. Oni usto tvrde da se u tom slučaju na građane Unije koji primaju davanje u vrijeme preseljenja u drugu državu članicu ne bi primjenjivao rok za podnošenje zahtjeva za socijalnu sigurnost te da bi stoga bili u znatno povoljnijem položaju u usporedbi s državljanima ili drugim građanima Unije koji u trenutku ulaska u drugu državu članicu ne primaju davanja za socijalnu sigurnost.
- (iii) Predlažem da se na prvo pitanje odgovori niječno. Prihvaćam tvrdnje tuženikâ, a ne prihvaćam da je svaka periodična uplata novi zahtjev. Ta se plaćanja temelje na samo jednoj odluci tijelâ prve države članice kojom je odobren izvorni zahtjev. Naredna plaćanja samo provode tu odluku, koja je donesena na temelju jednog izvornog zahtjeva. Proširenje značenja pojma zahtjeva tako da obuhvaća sve datume uplata davanja za socijalnu sigurnost dovelo bi do anomalija i diskriminacije građana Unije koji u trenutku mijenjanja svoje države članice boravišta ne primaju davanje.
- (iv) Odgovor na prvo pitanje relevantan je za rješavanje spora jer bi obrazloženje pobijane odluke bilo pogrešno ako bi se tužiteljčin navod prihvatio.

Drugo pitanje

24. Drugo pitanje glasi: ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, treba li obvezu iz članka 81. Uredbe br. 883/2004 (konkretno, obvezu druge države članice da prihvati zahtjev podnesen državi članici podrijetla), u slučaju kada je zahtjev za davanje za socijalnu sigurnost nepravilno podnesen državi članici podrijetla u smislu da se morao podnijeti drugoj državi članici, smatrati potpuno neovisnom o obvezi podnositelja zahtjeva da pruži točne informacije o svojem mjestu boravišta u skladu s člankom 76. stavkom 4. Uredbe br. 883/2004, zbog čega bi druga država članica morala, u smislu članka 81., prihvatiti zahtjev koji je nepravilno podnesen državi članici podrijetla, čak i ako podnositelj zahtjeva nije pružio točne informacije o svojem mjestu boravišta u skladu s člankom 76. stavkom 4. u roku za podnošenje zahtjeva predviđenom u pravu druge države članice[?]

25. Stajališta stranaka u pogledu tog pitanja su sljedeća:

- (i) Tužiteljica smatra da na to pitanje treba potvrdno odgovoriti te da je obveza druge države članice da prihvati zahtjev potpuno neovisna o tome je li podnositelj zahtjeva ispunio obvezu pružanja informacija. Tužiteljica se poziva na presudu Suda od 4. lipnja 2015., Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens (C-543/13), osobito na njezinu točku 54., u kojoj se nepružanje informacija nije smatralo nužno pogubnim za kontinuitet prava na socijalno osiguranje. [orig. str. 7.]
- (ii) Tuženici smatraju da na drugo pitanje nije potrebno odgovoriti s obzirom na odgovor koji treba dati na prvo pitanje, ali, ako je to ipak potrebno, da na njega treba odgovoriti niječno te da nepružanje točnih informacija onemogućuje prihvaćanje zahtjeva na temelju članka 81. i u praksi i načelno. U predmetnom je slučaju riječ o bitnom nepoštovanju pravnih obveza. Tužiteljica je povrijedila članak 76. stavak 4. te rumunjska tijela nisu mogla primijeniti članak 81. jer im tužiteljica nikada nije rekla da živi u Irskoj prije nego što je u Irskoj podnijela zahtjev za davanja za djecu.
- (iii) Smatram da na drugo pitanje nije potrebno odgovoriti s obzirom na predloženi odgovor na prvo pitanje, ali, ako je to ipak potrebno, da na njega treba odgovoriti niječno, zbog razloga izloženih u navodima tuženikâ.
- (iv) Odgovor na drugo pitanje je relevantan jer je činjenica da tužiteljica nije poštovala članak 76. stavak 4. jedan od razloga donošenja pobijane odluke.

Treće pitanje

26. Treće pitanje glasi: treba li opće načelo djelotvornosti predviđeno u pravu Unije tumačiti na način da zahtjev – propisan u pravu države članice u kojoj se

ostvaruje pravo na slobodno kretanje prema kojem građanin Unije, da bi ostvario retroaktivno plaćanje davanja za djecu, mora takvo davanje u toj državi članici zatražiti u roku od dvanaest mjeseci propisanom u pravu te države članice - u okolnostima poput onih u predmetnom slučaju (osobito kada je građanin Unije koji ostvaruje prava na slobodno kretanje povrijedio obvezu iz članka 76. stavka 4. da tijela za socijalnu sigurnost svoje države članice podrijetla obavijesti o promjeni svoje zemlje boravišta) onemogućuje pristup pravima koja proizlaze iz prava Unije [?]

27. Stajališta stranaka u pogledu tog pitanja su sljedeća:

- (i) Tužiteljica smatra da je odbijanjem njezina zahtjeva za retroaktivno plaćanje povrijeđeno načelo djelotvornosti.
- (ii) Tuženici smatraju da na treće pitanje treba odgovoriti niječno te da načelo djelotvornosti nije povrijeđeno. Pravilo o dvanaest mjeseci neutralna je odredba koja se jednako primjenjuje i na irske državljane i na građane Unije te omogućuje odobravanje retroaktivnog plaćanja ako se zahtjev podnese u roku od dvanaest mjeseci ili kasnije, pod uvjetom da se zakašnjenje valjano opravda.
- (iii) Smatram da i na treće pitanje treba odgovoriti niječno te prihvaćam navode tuženikâ. Prema mojem mišljenju, tužiteljica potpuno pogrešno shvaća načelo djelotvornosti. Ono ne jamči prihvaćanje ijednog konkretnog zahtjeva. U suprotnom se niti jedan zahtjev utemeljen na pravu Unije ne bi mogao odbiti na temelju nacionalnog prava (primjerice, na temelju pravila o rokovima zastare); i to ne samo u području socijalne skrbi, nego u svim pravnim područjima koja su uređena pravom Unije, jer bi to *danom podnositelju zahtjeva* u praksi onemogućilo ili pretjerano otežalo uspjeh s tim zahtjevom, čak i ako on nije iskoristio mogućnost ostvariti [**orig. str. 8.**] odnosna prava. Ta je situacija potpuno drukčija od one u kojoj pravo *podnositeljima zahtjeva općenito* ne daje razumnu mogućnost. Potonja situacija protivi se načelu djelotvornosti; to nije slučaj s neutralnim i razumnim propisom čije mogućnosti dani podnositelj zahtjeva propusti iskoristiti.
- (iv) Odgovor na treće pitanje je relevantan jer su se tuženici prilikom odbijanja retroaktivnog plaćanja pozvali na rok od dvanaest mjeseci za podnošenje zahtjeva.

Rješenje

28. S obzirom na navedeno, rješava se sljedeće:

- (i). Sudu EU-a upućujem sljedeća pitanja na temelju članka 267. UFEU-a:

[1.] Obuhvaća li pojam „zahtjev” iz članka 81. Uredbe br. 883/2004 svaku pojedinu isplatu tekućeg periodičnog davanja koju izvršava prva država

članica (koju bi zapravo trebala isplaćivati druga država članica), čak i nakon izvornog zahtjeva i izvorne odluke prve države članice o odobravanju davanja[?]

[2.] Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, treba li obvezu iz članka 81. Uredbe br. 883/2004 (konkretno, obvezu druge države članice da prihvati zahtjev podnesen državi članici podrijetla) - u slučaju kada je zahtjev za davanje za socijalnu sigurnost nepravilno podnesen državi članici podrijetla u smislu da se morao podnijeti drugoj državi članici - smatrati potpuno neovisnom o obvezi podnositelja zahtjeva da pruži točne informacije o svojem mjestu boravišta u skladu s člankom 76. stavkom 4. Uredbe br. 883/2004, zbog čega bi druga država članica morala, u smislu članka 81., prihvatiti zahtjev koji je nepravilno podnesen državi članici podrijetla, čak i ako podnositelj zahtjeva nije pružio točne informacije o svojem mjestu boravišta u skladu s člankom 76. stavkom 4. u roku za podnošenje zahtjeva predviđenom u pravu druge države članice [?]

[3.] Treba li opće načelo djelotvornosti predviđeno u pravu Unije tumačiti na način da zahtjev - propisan u pravu države članice u kojoj se ostvaruje pravo na slobodno kretanje a prema kojem građanin Unije, da bi ostvario retroaktivno plaćanje davanja za djecu, mora takvo davanje u toj državi članici zatražiti u roku od dvanaest mjeseci propisanom u pravu te države članice - u okolnostima poput onih u predmetnom slučaju (osobito kada je građanin Unije koji ostvaruje prava na slobodno kretanje povrijedio obvezu iz članka 76. stavka 4. da tijela za socijalnu sigurnost svoje države članice podrijetla obavijesti o promjeni svoje zemlje boravišta) onemogućuje pristup pravima koja proizlaze iz prava Unije?

(ii). Tužiteljicu upućujem na to da u roku od 28 dana glavnom tajniku ovog suda dostavi sve isprave i podneske koji će biti potrebni Sudu EU-a te ću predmet riješiti na temelju odluke tog suda.